

**MIROSLAV
STONIŠ**

VZHŮRU
PO
OKAPOVÉ
ROUŠE!

www.Zdarma.org

Vše, co je na internetu zdarma...

- * počítačové programy, software, freeware
- * legální MP3 písničky a alba zdarma
- * seriály a TV pořady ke zhlédnutí online
- * počítačové hry zdarma, demoverze her

© Miroslav Stoniš, 2014

Obálka © Miloš Polášek, 2014

Vydal Mgr. Radim Polášek, Ph.D., Vydavatelství En Face

Zámecká 168/4, 702 00 Moravská Ostrava

www.enface.cz

ISBN 978-80-87264-49-2 (ePub)

ISBN 978-80-87264-50-8 (mobi)

ISBN 978-80-87264-51-5 (pdf)

MIROSLAV STONIŠ

VZHŮRU
PO
OKAPOVÉ
ROUŠE!

*V oddanosti věnuji své milé a oddané přítelkyni
Kocovince*

ROZINA

DOCELA MALÁ PŘEDMLUVA

Kdybych

*nebyl spatřil Rozinu H., jak v Komenského sadech za
Novou radnicí promlouvá k Janu Amosovi, tento milostný
románek bych nikdy nebyl napsal.*

Kdybych

*se s ní nebyl plavil v neckách po Dyji, tento milostný
románek bych nikdy nebyl napsal.*

Kdybych

*ji nepřistihl, jak se brouzdá nahýma nohama v mých
verších, tento milostný románek bych nikdy nebyl napsal.*

Kdybych

*nebyl svědkem toho, jak šplhá po okapové rouře k oknu
v podkroví, tento milostný románek bych nikdy nebyl
napsal.*

Kdybych

*pod její sukní občas, byť jen letmo, nezahlédl její bílé,
žluté, modré či zelené kalhotky, tento milostný románek
bych nikdy nebyl napsal.*

Kdybych

*s ní nepřiplul na neckách k tichomořskému atolu
Hajtarajaha, tento milostný románek bych nikdy nebyl
napsal.*

Tento bláznivě milostný románek o Rozině H. bych nebyl napsal jen kdyby mi v tom byla zabránila smrt.

1. kapitola /

JAK SE STALO, ŽE JSEM SE DO ROZINY ZAMILOVAL

Své verše čmárám po zdech i po továrních komínech zeleným, červeným, modrým, ale někdy i zlatým sprejem, to podle toho, jaká slova zrovna v mých čtyřverších převládají. Všechny jsou jen o Rozině, jiné již ani psát neumím.

Každý verš, jenž není o ní, se mi láme v prstech a padá rovnou do koše. I básnička o rozbitém okně nebo o zelené obloze a modré trávě či o krabičce zápalek, jakož i o mraenci či láhvi sektu nebo o neplatné jízdence, i takové básničky jsou o Rozině, byť to vím pouze já.

Avšak nejčastěji čmárám své básničky na křídla papírových vlaštovek, jež pak ze střechy házím do větru. Ještě se nestalo, že by některá zabloudila, všechny neomylně vlétnou jenom do Rozinina podkrovního okna v domku u bystré řeky Ostravice, u té řeky, jež je neustále zamilovaná, ale bůhví do koho. Slétnou na stůl nebo na polštář či rovnou do Rozininy dlaně, leč také se stává, že skončí mezi ušima kočky Kocovinky, již občas oslovuji slečinko. protože se jí to nesmírně líbí.

Už jsem Rozinu, jejíž jméno mi na jazyku sládne na Rozinku, avšak někdy též na Hrozinku, neviděl dlouhých devět dnů, ježto byla ke mně nevlídná a odstrčila mne. Naznačila mi, abych se kolem ní stále neochomýtal a dal jí už svatý pokoj. Nevím, čím jsem ji popudil, možná, že jsem jí poslal básničku, která k ní slétla v nepravou chvíli a nešla jí pod nos.

A tak jsem se přestal kolem ní ochomýtat a ani vlaštovky jsem jí už neposílal. A má hlava, proč bych to nepřiznal, se proměnila ve škopek plný šedého smutku.

Žil jsem ve svém útulném sklepním bytě 1+0 v samotě a o samotě. Rozmlouval jsem s pavouky, kteří tkali stříbřitý pléd a spouštěli jej ze stropu až nad můj stůl, toulal jsem se lesy a čechral borovicím jejich kučeravé hlavy, na březích potoků pod baldachýnem z kapradin jsem usínal s rukou v proudné vodě a hladoví pstruzi se mi pokoušeli ukousnout prsty, na bělostnou kůru bříz jsem plnicím perem psal verše o Rozinině ulomeném nehtu nebo o utržené tkaničce u jejího sandálku.

Rád bych jí pověsil na ramena lehounký stříbřitý pléd, jehož cena je nevyčíslitelná, neboť v současné době pouze tři pavoučci na celém světě jsou schopni podobný pléd utkat, a ti žijí u mne. Podobný pléd, avšak nikoli tak jemný, tvrdí většina egyptologů, kdysi nosila egyptská královna Kleopatra, aby oslnila válečného zločince Julia Caesara, jenž vystavěl svou kariéru na zabíjení Hispánců a Germánů. Štěstí, že my Slované jsme tehdy žili ještě bůhví kde, jinak by se jistě pustil i do nás, to dodávám jen tak na okraj.

A abych dopověděl, jak to bylo s Kleopatrou – onen pavoučí pléd Caesara vskutku oslnil natolik, že vposled ho oslnila i Kleopatra, jakkoli již uvadala.

Poslyšte, kterak jsem se s Rozinou H. seznámil!

Stalo se to jednoho předjarního odpoledne za Novou radnicí v Komenského sadech, kde před bronzovým Janem Amosem, jehož obrůstalo husté trnité křoví, hleděla učitelka národů do očí, takto ho oslovujíc:

„Vzácný pane, proč jste tak zachmuřený? Celé dny se jen kaboníte a člověk by nakonec uvěřil, že vás nikdy nic netěšilo. No tak já vím, Evropu ničila třicetiletá válka a nemohl jste se vrátit na svou milovanou Moravu, kde by vás pochopové císaře Ferdinanda Druhého polapili a skončil byste pod sekerou kata Mydláře, muže znalého svého řemesla. Ale neuvěřím, že tato podmračenost hyzdila vaši tvář neustále! Představuji si vás jako veselého člověka, který běhal s dětmi a hrál s nimi kopanou a hlasitě se smál. Míč jste měli samozřejmě jen hadrový, ale hráli jste s úžasnou vervou! Povězte, že se nemýlím?“

A potom se usmála a přistoupila ke Komenskému blíže, aniž postřehla, že ji pozorují a naslouchám jí.

„Vidím, s jakou radostí jste zvedal číši s vínem! Jistě jste se rád zakousl do jehněčí pečeně na česneku a nerozpakoval jste se plácnout hospodskou přes zadek, promiňte.“

Cožpak jsem se mohl do Roziny po této promluvě nezamilovat, tím spíše, že byla až neřestně hezká? I veliký Jan Amos by se hned za ní rozběhl, kdyby ho ovšem neobruštal to trnité křoví.

Desátého dne jsem se rozhodl, že se pokusím opět ochomýtat, i vydal jsem se k domku na břehu Ostravice. S plédem z pavoučích vláken jsem přeskočil plot, po okapové rouře se vyšplhal k oknu pod střechou a rovnýma nohama jsem skočil k posteli.

Rozina spala pokojně oddechujíc a na čele měla napsáno, že se jí zdají rozkošné a rozverně sny. Usmívala se a občas se jí rozkmitaly řasy. Moci tak ulehnout vedle ní! Avšak věděl jsem, že bych tím dosáhl jen toho, že bych se jí znelíbil. A nemohl bych se divit, kdyby pak okapovou rouru omotala ostnatým drátem, aby už navždycky měla ode mne pokoj.

Kočka Kocovinka mi plavným skokem dopadla na rameno, a protože jsme se měli rádi, lehce mne šlehla ocasem po tváři a přitulila se ke mně hlavou.

„Ahoj, Slávku,“ zašeptala. „Že ses také jednou ukázal!“

Bylo by ode mne až příliš ničivé, kdybych Rozinu připravil o její rozkošné sny. I pověsil jsem pléd přes okno, kde ve vánku povlával jako záclona, a po okapové rouře jsem se spustil dolů a ulehl pod jabloň na studenou zem do rašící trávy, kde jsem usnul spánkem spravedlivých. Po půlnoci rtuť pana Celsia klesla k nule a probudil jsem se. V první chvíli mne napadlo, že jsem zledovatěl jako alpský zmrzlík Ötzi, avšak naštěstí se mi podařilo vstát a zkřehle se dostat domů.

Nevím, kdy ve mně opět začala proudit krev, snad v okamžiku, kdy jsem usnul a upadl do rozkošných a rozverných barevných snů, v nichž hlavní roli hrála Rozina.

2. kapitola /

BÍLÉ ROZININY KALHOTKY

Nazítří ráno jsem potkal Rozinu na Masarykově náměstí, kde muzicírovali peruánští indiáni. Jejich Panovy flétny kvílivě zaplňovaly náměstí melodiemi, jež zněly v Andách za časů starých Inků. Sotva může být něco hezčího nežli začít nový den se svou láskou! Ale co si budeme povídat, nový den by byl ještě hezčí, kdybychom vstávali z téže postele, oba rozcuchaní, v rozepnutých pyžamech a v očích ještě se střípky snů. Avšak člověk nemůže mít všechno!

Začal jsem se kolem ní ochomýtat a Rozina to přijala s radostí. Zavěsila se do mne, dávajíc Ostravákům na vědomí, že patříme k sobě, a usmívala se.

Pozval jsem ji na zmrzlinu. Procházeli jsme potom ulicemi s kornoutky v rukou a vyměňovali si je. Bylo to nanejvýš dráždivé, olizovat zmrzlinu, kterou již olizovala Rozina. Ve Vítkovicích před novogotickým kostelem svatého Pavla mi pozvání oplatila a vtiskla mi do dlaně kornoutek s velikými třemi kopečky; jeden byl vanilkový, druhý čokoládový a třetí borůvkový. Čtvrtý kopeček by byl pistáciový, avšak již se do kornoutku nevešel.

Než jsme došli k přízemnímu domku s rozlehlým podkrovím, snědli jsme zmrzlinu i s kornoutky. Domek stál v sousedství šesti nových vilek nedaleko Ostravice a obtáčela ho ze všech stran zahrada, v níž hned pod oknem do podkroví rostla rozkošatělá jabloň. Vzal jsem si do hlavy, že

je to týž strom, který už rostl v rajské zahradě Eden. No tak to se rozumí, že nejsem zase až tak naivní, abych si myslel, že je to opravdu tentýž strom.

Samozřejmě, že ne!

Avšak je to sedmítisící sedmistá sedmdesátá sedmá jabloň, jež vyrostla z jádérka vždy předcházející jabloně, až k samému počátku všeho, kdy v rajské zahradě rostla první jabloň poznání.

Nikdy jsem se nemohl zbavit vzrušující představy, že jednoho dne z její větve Rozina utrhne jablko a podá mi je, řkouc: „Vezmi je a jez, neb jest velmi dobré.“

Napadlo ji, že by mohla zkusit, jaké to je, dostat se do podkroví nikoli po schodech, nýbrž mým způsobem, to jest po okapové rouře. I zaradoval jsem se, že jí uvidím pod sukně! Naneštěstí si to uvědomila a vyzvala mne, abych šplhal před ní.

Škoda! Rozininy kalhotky by v mých očích zazářily oslnivěji nežli jiskřivý východ slunce.

Slečinka Kocovinka nemohla uvěřit svým modrým očím, když uviděla svou paní lézt oknem.

„Rozino,“ pravila káravě, „proč se chytáš špatných Slávkových zvyků? Proč se raději nepřidržíš těch dobrých?“

„A které to jsou, ty dobré?“ zasmála se Rozina. „Ty některé znáš?“

Kocovinka mi vyskočila na rameno a jala se mi olizovat ušní lalůček. Lehce mne šlehla ocasem přes tvář, obrátila čumáček ke své paní a odvětila jí:

„Jedna z jeho dobrých vlastností je, že tě pořád ještě miluje, čemuž se musím divit, protože jsi mnohdy falešnější nežli kočka! Má s tebou svatou trpělivost! Už jsi ho někdy políbila?“

„Nepolíbila,“ musela přiznat. „A vůbec, nechci se zamilovat!“ pravila důrazně. „Láska mne pokaždé rozhodí a já nevím, kdo jsem. Moje diagnózy pak nestojí za nic, injekce píchám mimo žílu a na recepty píšu Ovidiovy verše, z čehož jsou v lékárně na větvi, protože z Ovidia nemají v žádné zásuvce jedinou tabletku.“

A potom dodala, ale to se mi již vůbec nelíbilo, jak by také mohlo:

„Svou dávku lásky, Kocovinko, jsem si pro toto životní období již vybrala.“

Kocovinka nespokojeně prskla a zle se na Rozinu podívala. Líbilo se mi, že mám u slečinky zastání, a abych se jí nějak odměnil, pozval jsem ji do slezskoostravské zoologické zahrady, neboť jsem věděl, jak miluje zvířata.

„A co já, Věncku?“ ozvala se Rozina dotčeně. „Já mám zůstat doma sama?“

„Neříkala jsi, že sis už svou dávku lásky pro toto období vybrala?“

Stále jsem se nemohl zbavit zklamání z jejího přiznání a navíc jsem si nedovedl představit, že láska by se měla dávkovat podle období. Zavánělo mi to nemocnicí, kde doktoři si navykli stále něco dávkovat.

„Možná,“ řekl jsem, „že v zoo před výběhem zeber potkám pruhovanou ženu, která mne nebude od sebe odstrkávat jako ty, a bude ke mně milejší.“

„Pruhovanou?“

„Ovšem, pruhovanou! To jsi nikdy neslyšela,“ podivil jsem se, „že před výběhem pruhovaných zeber se nejčastěji procházejí hezky pruhované ženy?“

„Já tě nedržím, tak si běž za těmi hezky pruhovanými! Pokud si myslíš, že bez tvých básniček se mi zhroutí svět, musím ti říct, že ne samými básněmi je člověk živ!“

To měla samozřejmě pravdu, neboť kdybych měl být živ ze svých honorářů, neměl bych ani na suchou kůrku.

„Kam se poděl ten stříbřitý pléd?“ rozhlédl jsem se, jen stěží skrýváje znepokojení. „Moji tři pavouci jej tkali celých pět měsíců! Tak se do toho zabrali, že jsem jim musel chytat mouchy, aby nepošli hladem.“

„Vyhodila jsem jej z okna, abych mu dala svobodu. Ihned jej uchvátil vítr a odnesl až na Větrnou hůrku, kde se právě koná slavnost babího léta, třebaže je předjaří, a čarodějnice tam pro radost dětí lítají na koštěti. A také se tam pije rum a na dřevěném uhlí opékají klobásy.“

Obrátila se k nám zády, bouchla dvířky u skříňky, zaráchotila zásuvkou, třískla hrcem a podivila se:

„Vy jste ještě tady? Jděte, jen si jděte do té své zoo! Ale kdybyste zůstali doma, uchystala bych vám oběd. Olizovali byste se až za ušima!“

Kocovinka seskočila na podlahu a oťrela se své paní o levé lýtko. A já? Dopadl jsem na čtyři a oťrel se tváří o Ro-

zinčino pravé lýtko, přičemž jsem na okamžik zahlédl její kalhotky. Byly bílé jako antarktický ledovec a natolik mne oslnily, až se mi zatmělo v očích.

Rád přiznávám, že z pohledu na pruhované zebry nebo pruhované ženy by se mi v očích nezatmělo.

3. kapitola /

MARNÁ PROSBA O DAR TĚLA

Přeskočil jsem plot a vyšplhal po okapové rouře k oknu, na něž jsem zatukal, že však nebylo dovřené, protáhl jsem se dovnitř.

Kocovinka seskočila z klína své paní, kde si tak ráda lebedila, a dvěma skoky byla u mne. Vyšplhala se ke mně, přichytávajíc se drápky kalhot i bundy, usadila se mi na rameni a olizovala mi drsným jazýčkem lalůček ucha.

Jaká to škoda, že Rozinu ještě nikdy nic tak roztomilého nenapadlo!

„Kocovinko, já ti tak závidím!“ posteskl jsem si. „Jak rád bych také já lehával v klíně tvé paní!“

„Bud' trpělivý, možná se dočkáš času, jako husa klasu,“ odvětila modrooká slečinka a lehce mne šlehla ocasem po tváři. „Rozina teď více než na tebe myslí na Jana Amose. Učaroval jí, jak mi včera přiznala, protože ještě nepoznala jiného muže, který by dovedl tak hezky plácnout ženskou přes zadek.“

„Co to neslyším!“ rozesmála se Rozina s knížkou v ruce.
„Že ty jsi ale drbna, Kocovinko!“

Zmocnilo se mne rozhořčení. „Jan Amos by měl v modlitbě i ve škole vést mladé lidi ke skutkům mravnosti, místo aby plácal ženy po zadku! Jak jen po takovém nemravovi mohla radnice, a to již za první republiky, pojmenovat největší park ve městě!“

Rozina odložila detektivku na stůl a obrátila se ke mně tváří. Usmála se a řekla:

„Jestlipak víš, Slávku, že Kocovinka si s nikým tak hezky nepopovídá, jako s tebou? Padl jsi jí do oka! Jste oba šmajchlíři, jeden větší než druhý.“

„Než s Kocovinkou,“ odvětil jsem, „raději bych se šmajchloval s tebou.“

„Se mnou? Vždycky jsem si myslela, že sem chodíš více za ní, nežli za mnou.“

„Netrap mne,“ povzdychl jsem. „Jen ty mne už netrap, Rozino.“

Vstala z křesla a já jsem po celou vteřinu mohl držet v očích její ňadro, jež vyklouzlo z výstřihu červeného saténového županu. Dobrotivý bože, děkuji ti i za tu vteřinu!

„Proč jsi mne navštívil?“ chtěla vědět.

„Abych tě poprosil o dar.“

„O dar?“

O dar tvého těla, chvíli mne poslouvej.“

„Jsem jedno ucho.“

„Prosím tě o dar tvých očí a úst, o dar tvého levého i pravého nadra, o dar bochánku břicha, přišel jsem tě poprosit o dar tvého klína, tvých boků a zadečku –“

„Teď nevím, Věncku, mám-li to poslouchat dál. Připadá mi to až příliš košilaté.“

„To víš, že je to košilaté!“ radostně jsem přisvědčil. „Přišel jsem tě poprosit o dar tvých kotníků i lýtek a něžných dlaní, o dar tvých boků a zadečku... aha, to už jsem říkal, zkrátka o dar, jemuž se říká dar ze zahrad rozkoší rajských, jakkoli v ráji byl takový dar přísně zapovězen pod trestem vyhnání.“

„Dary svého těla já nerozdávám. Cožpak to nevíš, Věnco? Ale teď jdi do zahrady a utrhni mi jablko.“

Nejsem natolik prostoduchý, abych nevěděl, že teď na jaře sotva budu moci utrhnout ze stromu jablko, avšak přesto jsem se spustil po okapové rouře dolů a vylezl do koryny košaté jabloně. A co čert nechtěl! Zlomila se pod mnou větev a spadl jsem na hlavu a ztratil vědomí.

Probral jsem se až v noci, nikoli však do plného vědomí, nýbrž do snu. A v tom snu ležela Rozina v trávě vedle mne a olizovala mi ušní lalůček.

Ale byl to sen, anebo skutečnost nejskutečnější?

4. kapitola /

DLANĚ JAKO ELIXÍR MLÁDÍ

Půjčil jsem si od souseda staříčkový dvoukolák, aniž bych tušil, co mne k tomu vede, a vyjel jsem s ním do ulic. Kola se železnou obručí rachotila na dláždění a já jsem se cítil tak zvláště, jako bych seděl za stolem a hnán inspirací čmáral starobylou báseň.

Ještě před šedesáti lety, můžete mi věřit, byl dvoukolák projíždějící Ostravou běžným jevem, avšak dnes se za mnou lidé ohlíželi a mnohým, nevím proč, jsem byl k smíchu, což jsem však sotva vnímal, protože je-li člověk hnán inspirací, je uzavřen do sebe. A nedosti na tom! Ona inspirace mne přiměla k tomu, abych v obchodě se stavebninami koupil šamotové cihly a maltovou směs v pytli.

Cihly i maltu jsem dovlekl ze dvorku k sobě do rohu pokoje a rozložil na podlahu. Usedl jsem k nim a přemýšlel, co dál. Nač mi cihly a malta budou?

Inspirace se zadržela a v hlavě se mi zatemnilo.

Stále jsem nevěděl, k čemu se chystám, teprve až jsem si vzpomněl, jak Rozině včera chutnaly klobásky, jež jsme si koupili na Masarykově náměstí, kde je opékali nad žhoucímí oharky dřevěného uhlí, v hlavě se mi rozsvítilo a zvesela jsem se pustil do práce.

Znovu jsem ve vzpomínce Rozinu viděl, jak jí tuk teče po bradě a jak si olizuje prsty, jeden za druhým. Kdybych ji neznal, cožpak by mne napadlo stavět krb? Už je tomu tak, že

Rozina není moje múza jen ve věcech básnických! Ostatně, cožpak se stavba básně neřídí když ne stejnými, tak velmi podobnými postupy, jako stavba krbu?

Vypravuje se, že múzy sedávají svým básníkům, malířům či skladatelům na ramenou, držíce se jich za uši, ale mám o tom své pochybnosti. Na má ramena nikdy žádná nevyskočila, a že by mne držela za uši, to už vůbec ne! To tvrdím, jakkoli v mládí se jich kolem mne točilo dost a dost. A mnohé z nich byly rozverně, hravé i nezbedné a často si vedly dosti nevázaně, proč bych to nepřiznal. Kde ty časy jsou!

Prorazil jsem otvor do komína a pak mi už pod rukama rostl krb, takový prostý venkovský krb, jaký stával v podhorských chalupách nebo i na farách či ve mlýnech, jakož i v myslivnách.

Když jsem byl s prací hotov, hned jsem se rozběhl za Rozinou, aniž bych si všiml, že mám maltu ve vlasech, za ušima i na kníru. Přeskočil jsem plot a vyšplhal se k oknu a zaklepal na ně.

„Neváhejte ani vteřinu,“ zvolal jsem, „a hned pojďte se mnou, obě dvě!“

Spustil jsem se pod jabloň. Okno se neotevřelo za vteřinu, musel jsem čekat celé čtyři vteřiny. Rozina velmi obratně sjela po okapové rouře a já jsem byl odměněn pohledem pod její sukni. Snad se nedopustím ničeho nešetného, řeknu-li, že její kalhotky byly toho dne modré.

Kocovinka mi vyskočila na rameno a cestou mi olizovala ušní lalůček, chvíli levý, chvíli pravý, což jsem považoval za zábavné.

„Nechceš už dát Věnckovi pokoj?“ pokárala ji Rozina. „Proč někdy neolizuješ také mne?“

„Ty mi tolik nechutnáš,“ odvětila jí. A potom mi packou vyhrabala z vlasů maltu a učesala mi pěšinku, abych vypadal aspoň trochu k světu, což se jí sotva mohlo podařit.

„Co se děje?“ divila se Rozina, když jsem přidával do kroku. „Proč ten chvat? Hoří snad?“

„Nehoří, ale co nevidět hořet bude!“

Krb Rozinu uchvátil a odměnila se mi natolik něžným pohledem svých malachitových očí, až jsem se zakymácel. Nad žhoucími oharky jsme pak opékali ražniči a popíjeli rýnský ryzlink, jenž nás rozjařoval, jakkoli se neurodil u Rýna, nýbrž ve Valticích na někdejších vinicích Lichtenštejnských knížat.

Zatímco Rozina krájela chleba, načmáral jsem básničku a přilepil si ji na čelo. Přinášejíc ke krbu krajíčky, naklonila se ke mně, a když si básničku přečetla, rozesmála se, ale protože byla trochu košilatá (ta básnička, ne Rozina!), hodila ji do ohně. Ale kdyby byla košilatá i Rozina, jen bych to uvítal!

Uchopil jsem ji za ruce a její dlaně jsem si přitiskl na tvář. Bylo to příjemné a utěšitelsky působivé, z jejích dlaní do mne proudilo něco velmi životodárného.

„Co to děláš, Věnceslave?“ ulekla se, ježto své dlaně na mém obličejí považovala za něco až příliš intimního.

„Chtěl bych, aby se má tvář zbavila všech znaků stáří, a protože tvé ruce jsou jako elixír mládí –“

„To nevíš, že mé dlaně,“ přerušila mne smutně,“ nemají tu moc, aby ti navrátily mládí?“

A protože toho dne měla v nemocnici dlouhou a těžkou službu, svezla se na podlahu, hlavu si opřela o má kolena a brzy usnula.

Také bych si rád zdříml, teplo z krbu k tomu vybízelo, zůstal jsem však vzhůru. Kdybych usnul, i já bych se svezl na podlahu a až by se Rozina probudila, co by si pomyslela, kdyby mne našla, jak na ní ležím?

Z toho bych se sotva vymluvil!

5. kapitola /

BÁSNIČKA NA PLOVÁRNĚ

Seděl jsem na rozviklané židli za rozviklaným stolem a čmáral pro Rozinu básničky; ty se však neviklaly. Z té, jež se mi nejvíce líbila, jsem složil vlaštovku, házel ji po pokoji a běhal za ní, vrážeje do stolu i židlí, až jsem se zadýchal. Běhat za vlaštovkou je znamenité tělesné cvičení, mnohem lepší nežli jezdit na rotopedu. Po půlhodině mne běhání rozviklalo a musel jsem si sednout.

Zamřížované okno mi poskytovalo dobrý pohled na chodník. Kdykoli tam zavlála sukně, zbystřil jsem pozornost. Podle nohou jsem rozeznal dvacetiletou ženu od tři-

cetileté, stejně jako čtyřicetiletou od padesátileté. Starší nohy jsem si již neprohlížel.

Vlaštovku přestalo bavit létat jen tak, usedla mi na hlavu a řekla: „Zdaližpak víš, že vlaštovka obtížena verši někdy zahlédne věci, jež se teprve stanou?“

„Tomu sotva mohu uvěřit.“

„Než se naděješ, Mistře, stane na tvém prahu milá ti ná-vštěva. Například tvoje inkoustové pero to již také ví, jakož i tvá tužka, kterou sis právě zastrčil za ucho.“

Než jsem nad takovou metafyzikou stačil mávnout rukou, za oknem jsem spatřil nohy, jež mi byly povědomé, tak povědomé... Pravá noha třikrát zaťukala špičkou červeného střevíce do skla a brzy nato někdo třikrát zaklepal na dveře. Dříve, než jsem řekl dále, překročila práh Rozina. Na sobě měla zelenou koženou bundu a na rameně jí seděla Kovcovka.

„Tebe tak najít!“ řekla mi káravě, zatímco slečinka mi jen mlčky, avšak uhrančivě hleděla do očí. „Běhám po městě již od časného rána, ale nikdo neví, kde básník Věnceslav bydlí. Našli se i tací, kteří netušili, co slovo básník znamená.“

„V naší druhdy veršomilné vlasti nastává soumrak básnictví, cožpak to nevíš? Ale proč jsi mne hledala, Rozino, vždyť nejsi u mne dnes poprvé a cestu dobře znáš?“

„Ráda zapomínám, víš, a pak to zapomenuté stejně ráda zase hledám.“

„To tě nenapadlo, že když ses na mne kdekoho vyptávala, zanechávala jsi za sebou stopy? Teď již půl múzicky založené Ostravy ví, že jsi u mne. Nebojíš se, že překročením

mého prahu ohrožíš svou pečlivě chráněnou mravopopčetnost?“

„Ale jdi, Věncu, ty mou mravopopčetnost přece neohrožíš!“ zasmála se.

Kocovince se to nelíbilo a dlouhým skokem se přenesla přes půl pokoje a zprudka mi dopadla na rameno.

„Proč Slávka tolik podceňuješ, Rozino? Dám packu do ohně, že už zdolal nejednu mravopopčetnost!“

K její poznámce jsem raději nepodotkl ani půl slova a tvářil se, že nevím, o čem je řeč. Ostatně nevyčpělo v posledních letech to starodávné slovo mravopopčetnost až do nesrozumitelnosti? A možná, že je to dobře!

Vlaštovka, ježto věděla, že její křídla jsou počmáraná básničkou pro Rozinu, snesla se z mé na její hlavu, kde jí to náramně slušelo. Avšak slušelo to i Rozině!

„Věncu, nejsme tady jen tak, přišly jsme tě pozvat na plovárnu.“

„Nic si tak nepřejí, jako si s tebou zaplavat!“ radostně jsem souhlasil. „A vlaštovka poletí s námi. Jen prosím o malé strpení, než v některé zásuvce najdu plavky. Naposled jsem si byl zaplavat před dvaceti třemi lety, bylo to na jezeře Loch Ness a něco se mne tam stále pokoušelo stáhnout pod hladinu.“

„Možná to něco tě mělo za příšeru!“ smála se Rozina.

Hledal jsem plavky čtvrt hodiny, a když jsem je konečně držel v ruce, poznal jsem, že jsou zpuchřelé; jen co bych vešel do vody, rozpadly by se.

„To nevadí,“ usoudila Rozina, „ty jako básník, Věncu, máš právo být nekonvenční, ne-li extravagantní. Zůstaň v černých trenýrkách, myslím, že ti seknou!“

Na plovárně jsem poprvé (vskutku poprvé!) spatřil Rozi-
nino okrouhlé břicho s nehlubokou jamkou pupku. Kdybych
mohl na ně padnout tváří a bloudit po něm svými kníry!

Měla na sobě bledě růžové bikiny, jež splývaly s barvou
její pleti, takže to vypadalo, že je nahá. Chvílemi byla její
nahota natolik přesvědčivá, že jsem v ni uvěřil a nemohl se
vynadívát!

Zatímco jsme dováděli a vřískali ve vodě, potápěli se a
zase se vynořovali na hladinu, Kocovinka hlídala na dece
naši kabelu, kdežto vlašťovka kroužila vysoko nad
plovárnou, vzbuzujíc podiv mezi racky, neboť ještě nikdy
neviděli bílou vlašťovku. Kdyby se snesla na vodu, inkoust
by se rozmočil a bylo by po básničce, což by byla škoda, ne-
boť jsem v ní psal o Rozině, o jejím okrouhlém břichu a
pupku.

Nebyla to rozkošná náhoda, že jsem hned časně ráno na-
psal právě takovouto básničku? Avšak jaká náhoda? Mé
básničky někdy předbíhají mne samotného. Chcete si ji pře-
číst?

*Na plovárnu
z oblohy modré až k zalknutí
se na růžovém kapesníčku snáší
parašutistka Rozina
a já v černých trenýrkách čekám,*

*až dopadne bosýma nohama do mé náruče.
To sladké břemeno, jež mne srazí na záda
a pupkem mi padne na nos!*

Protože jsme se chtěli vyhnout sladkým limonádám, poslali jsme Kocovinku, aby ve stánku s občerstvením koupila sedmičku tramínu. Po chvilce se vrátila s tím, že paní prodavačka jí řekla, že dětem do šesti let nesmí prodat ani pivo, ani víno, ba ani kořalku ne. A tak jsem pro tramín skočil sám. Byl dobře vychlazen a přišel nám náramně k chuti.

A věřte mi, že jsme nebránili ani Kocovince, ale ani vlaš-
tovce, aby si lízly vína s námi.

Slečinka hned po prvním doušku usnula, ale vlaš-
tovka létala nad plovárnou až do večera a s první tmou odlétla
někam pryč. Někam daleko do nezahlédnutelná, kde se na
promenádě v hloučcích procházejí černobílé, ale též barevné
sny.

6. kapitola /

ROZINA A JÁ, TAKÉ ČAJKOVSKÝ A VERDI

Kráčel jsem pustou ulicí, kde nebylo jediného živáčka. Ta ulice se táhla do daleka, dotýkajíc se továrních hal, z nichž se ozýval těžký rachot strojů.

Nemohl jsem pochybovat, že je to ulice, jak jsem ji zaží-
val ve svém dětství. kdy fabriky chapadlovitě prorůstaly

domy tak drancířsky, že nebylo snadné rozpoznat, kde ještě stojí rodinné domky či dělnické činžáky, a kde je již území železáren, z nichž vybuchovaly divoké ohně a sálal žár tekutého železa, kteréžto železo pomalu jedoucí vlečka převážela napříč vítkovickými ulicemi a kolem fary do ocelárny.

Byť už byl večer, tma ještě nepadla, avšak již se rozsvěcely lucerny, jež ve vířícím prachu svítily, jako by je obléťovala hejna sebevražedných můr.

Nesl jsem se celý v černém, jen košili jsem měl bílou a trenýrky zelené, avšak ty nebyly vidět, takže na jejich barvě nezáleželo. Kráčel jsem bez klobouku, ale kdybych jej měl, byl by, jak jinak, také černý. A mé střevíce po starodávném způsobu voněly černým dobře rozetřeným globinem.

Rozina plavně kráčela asi padesát metrů přede mnou krokem mladé laně. Měla na sobě temně modré šaty poseté bílými růžemi, a vysoké kramflíčky jejích střevíců vyťukávaly na dlážděný chodník veselou telegrafickou depeši. Ale protože jsem již dávno zapomněl morseovku, té depeši jsem neporozuměl.

Náhle jsem si uvědomil, jaká je to nepatřičnost, že kráčí tak daleko přede mnou, a ulekl jsem se. Jak to, že jdeme každý sám, byť máme před sebou týž cíl, totiž divadlo?

Jak to, že jsme se ocitli na zapomenuté ulici z mého dětství, a jak to, že je tak pustá? A proč se Vítkovice neotrásají rachotem strojů z továrních hal?

I rozběhl jsem se, ale ať jsem běžel jak běžel, nikterak jsem se k Rozině nepřibližoval, ba právě naopak, byla stále vzdálenější a zmenšovala se, až nebyla větší, nežli mé plnicí

pero. Pamatujete si ze školy ten matematický zákon, že chodníky se protínají v nekonečno? Kdo by si jej nepamatoval! Až Rozina dojde k tomu bodu, kde chodníky se protínají, navždy se mi ztratí, ach ano, ztratí se mi v nekonečno.

Propadl jsem panice; já takový svého času slavný běžec, který na vítkovickém stadionu v hodinách tělocviku porážel kdekterého studentského kolegu, náhle nejsem s to dostihnout svou milou a uchopit ji za ruku?

Jal jsem se sprintovat, avšak hrůza, běžel jsem na místě! Rozina se mi vskutku ztratí v nekonečno, až do sebe vrazí protilehlé chodníky!

A tu, kde se vzal tu se vzal, přihnul se vítr, jenž byl stokrát rychlejší nežli já, a zacloumal Rozininou sukni tak prudce, že ji zvedl až do pasu, jak se to stalo Marilyn Monroe v tom slavném filmovém záběru, který si připomínají muži po celém světě dodnes. Pobouřilo mne, že se k ní chová tak neurvale. Ostruhy hněvu se do mne zasekly, i vydal jsem se z posledních sil a v tom pronásledování necudného větru se mi podařilo Rozinu dostihnout.

Nepoznala mne. Sjela mne pohledem, majíc mne patrně za otrapu, byť jsem měl na sobě černý oblek, černé střevíce a bílou košili. A zelené trenýrky, ale ty neviděla.

„Pane, ať jste kdo jste, já jsem medicinae universae doctor. Mírím do divadla a musím vás požádat, abyste se na mne v této opuštěné ulici nelepil. Uděláte nejlépe, když se hned ztratíte! Dnešní večer jsem věnovala jistému básníkovi, jenž vyhrožoval, že skočí z mrakodrapu, nepřijmu-li jeho pozvání do opery.“

„Rozino, probůh! Nepřeskočilo ti? Jdeš do divadla, ovšem, ale se mnou, já jsem ten básník! Vydal jsem se ze svých celoživotních úspor a koupil dva lístky na Verdiho Aidu. Budeme sedět na balkoně, a to v první řadě!“

Strčila do mne tak divoce, až jsem zavrával, a vykřikla: „Lžete, otrapo! Žádný básník, pokud zrovna nepíše reklamní texty, nemá v šupletí úspory; jak by k nim přišel? A dokonce prý celoživotní! Každý dobrý básník, a ten můj je až zatraceně dobrý, propíjí své úspory v rýnském ryzlinku nebo v sektech. Já to musím sektsakra vědět!“

„To je jistě pravda, ale našli by se i tací básníci, kteří byli až pohádkově bohatí. Například takový Homér! Vymínil si na Odysseovi natolik vysoké honoráře, že ithacký král nakonec chodil světem o žebrácké holi a s holou prdelí.“

„Takové hloupé řeči může pronášet jen otrapa!“

V očích se jí zažehly ohníčky smíchu. Lehce se o mne opřela a rozcuchala mne.

„Ale takhle rozcuchaného mne nepustí do hlediště, Rozino!“

„Ve foyer vytáhnu z kabelky hřebínek a několika pohyby tě proměním z otrapy na člověka.“

Potom se přiblížila k mým očím, chvíli si mne prohlížela a já si musel přiznat, že mne znovu nepoznává.

„Co pohledáváte na této zapomenuté ulici, která možná ani neexistuje... kam že mne to zvete, na Verdiho Aidu? A to jste uvěřil, že vám na to naletím? Pane, pokud ovšem otrapovi je vhodné říkat pane, tedy pane, na žádnou Verdiho Aidu nejsem zvědavá, tím spíše, že Verdiho jste si vymys-

lel, neboť skladatel toho jména nikdy nežil. A jelikož nežil, tak se ani nenarodil. A jak by mohl skladatel, jenž se nenarodil, složit Aidu?“

„Tvoje logika, Rozino, je zničující. Pokud ovšem jsi Rozina a narodila ses. Protože pokud by ses byla nenarodila –“

„Pane,“ přerušila mne, „chcete, abych uhádla, jakou barvu mají vaše poněkud již staromódní trenýrky?“

„To jsem tedy zvědav.“

„Zelenou!“

Všechno se mi to jen zdá, řekl jsem si, během dne jsem se předávkovoal česnekem a teď prožívám halucinogenní sen *allium nirvanum* na posteli, pod níž leží tři kusy karbonského uhlí, a je pár minut po půlnoci!

Rozině se v očích opět zažehly ohníčky smíchu. Znovu se o mne lehce opřela a rozcuchala mne podruhé. Už jsem nepochyboval, že je to jen hra a že mne poznává.

Když hrozilo, že ohníčky smíchu ji ožehnou řasy, přejela si dlaní přes tvář, ale to již jsem najisto věděl, že neležím v posteli a že žádné *allium nirvanum* mne nepostihlo.

„Před divadlem,“ řekla, „mne čeká jistý slavný choreograf, jenž mne pozval na svou dnešní premiéru Čajkovského baletu *Labutí jezero*.“

„Ještě před chvilkou jsi tvrdila, že dnešní večer jsi věnovala básníkovi, jenž vyhrožoval, že skočí z mrakodrapu, kterýžto básník jsem já, byť jsem ti ničím nevyhrožoval.“

„Ne, sedmkrát ne, již za chvíli vejdu do hlediště se slavným choreografem, abych shlédla jeho nastudování *Labutího jezera* od Petra Iljiče Čajkovského.“

„To jsi naletěla,“ smál jsem se, „neboť skladatel toho jména nikdy nežil! A jelikož nežil, tak se ani nenarodil. Jak by tedy mohl složit nějaké to Labutí jezero?“

Nevím, jak se to stalo, avšak náhle jsem opět šel padesát metrů za Rozinou a všechno se opakovalo znovu. Vířivý vítr vysoko zvedl sukni jejích šatů, jako se to už kdysi dávno přihodilo Marilyn Monroe, jenže jí sukni nezvedl vítr, nýbrž větrák, jak vědí všichni muži na celém světě dodnes.

A potom jsme již seděli vedle sebe v divadle, držel jsem Rozinu za ruku a na jevišti se chvíli odehrávala Verdiho opera Aida a chvíli Čajkovského balet Labutí jezero, což bylo nevídané, avšak nanejvýš vzrušující a krásné.

Ale nejkrásnější byla Rozina. Když jsme o přestávce popíjeli sekt, jak se o světové premiéře opery a baletu sluší, byla až palčivě krásná!

Měl bych ještě připomenout, že v lóži seděli vedle sebe pánové Verdi a Čajkovskij, avšak málokdo z diváků si jich všiml. Občas se k sobě přiklonili, šeptem něco poznamenali a usměvavě si přikývli.

7. kapitola /

VĚČNÝ ČAS MLADOSTI

Zastrčil jsem do kapsy dva spreje, natáhl si mikinu s kapucí, již jsem si přetáhl přes hlavu, obul si pevné boty a vyšel od katedrálního chrámu Božského spasitele, v jehož

blízkosti bydlím, na předměstí. Hvízdal jsem si, neboť jsem měl nadměru dobrou náladu. Pokaždé, jdu-li psát na zdi nebo komíny básně, mívám dobrou náladu a všechno ve mně jen hraje.

Anebo je to naopak a já odcházím psát básně, protože mám dobrou náladu a všechno ve mně jen hraje?

V levém i pravém rukávu jsem s sebou nesl několik čtyřverší. Mohl bych samozřejmě do rukávu sáhnout a jedno čtyřverší uvážlivě vybrat, avšak také tentokráte to udělám jako pokaždé – z rukávů je vytřesu a jakmile se rozlétnou, jedno polapím podle pravidla náhody, jelikož již dávno vím, že náhoda je často moudrá paní.

Ano, náhodu mám rád, kdežto osudu se hrozím, a proto v něj raději nevěřím.

Mířil jsem nejkratší cestou k jedné továrně v Přívoze, z níž poslední dělník odešel v polovině devadesátých let, kdy ji za pakatel koupil jakýsi podnikatel, který pak rychle rozprodal její zařízení, z čehož mocně zbohatl, a hned se vydal na další lup. Tehdejší vlády to považovaly za chvályhodné, jelikož demokratická společnost přece potřebuje bohaté lidi. Jak by se na nás západní Evropa dívala, kdyby v naší zemi nežili multimilionáři a miliardáři? Upadli bychom v hanbu!

Ale že o tom vůbec mluvím. Je to moje věc? Neení. Nejsem ani předseda vlády, ani prezident, ba ani nezasedám ve sněmovně. Co bych tam probůh dělal, sněmoval?! Ostatně poslankyně a poslanci by záhy odhalili, že sněmovat neumím, že houby politikaření rozumím a že беру peníze za

nic. Mohl bych se divit, kdyby mi řekli, že jsem ostuda sněmovny?

Jižní stěna továrny byla rozlehlá jako fotbalové hřiště a zub času se do ní dosud nezakousl, protože by si na ní vylámal zuby. Postavili ji někdy před první světovou válkou z červených režných cihel, na kteréžto cihly píšu raději než na omítku, ježto omítky časem opadávají a má čtyřverší tak nenávratně mizí.

Do zdi byly upevněny železné příčle, po nichž se dalo vystoupat až na střechu. Ale co bych dělal na střeše? Zastavil jsem se tři metry pod okapem.

Slunce zářilo na modré obloze, po níž od Beskyd připlouval veliký baculatý oblak, ale možná, že to byla starodávná peřina, již v minulém století pasekářka přehodila na dvorku přes plot, aby peřina proschla, avšak vítr ji uloupil; i takové věci se stávaly a možná stávají dodnes.

Stále jsem si pohvizdoval a myslel na Rozinu, kterou jsem již několik dnů neviděl. Asi má hodně práce a neví, kam dřív skočit, takže skočit ke mně již nemá kdy.

Máchl jsem pažemi a z rukávů se jako bělásci rozlétla čtyřverší. Pokaždé mívám v rukávech jen čtyřverší, neboť psát na stěny či komíny delší básně bych považoval za rozmařilost. Drže se jednou rukou natáhl jsem se co nejdál a jednoho běláška jsem v poslední chvílce zachytil do dlaně. Naštěstí! Jinak bych musel sestoupit dolů a běhat za čtyřveršími v kopřivách a v lebedě a v bodlácích.

Vychýlil jsem se kousek do strany, sprej zasyčel a napsal jsem první tři písmena. Vůně barvy na mne působila až

omamně a zmocnila se mne euforie, jako bych vypil dvě tři sklínky rýnského ryzlinku nebo rulandského šedého. Tato dvě vína mne rozjařují více než kterákoli jiná snad proto, že je tak ráda pije Rozina, dodávám mimo souvislost.

Avšak to jsem teď vyslovil velikou hloupost! Neboť nic, co se týká Roziny, není u mne mimo souvislost.

Rozhlížel jsem se po střeších a komínech, jež se táhly až do daleka, a jakkoli nejsem místní vlastenec, přesto jsou chvíle, kdy mne Ostrava něčím přitahuje a drží za srdce.

Klikatou pěšinou podél zdi procházel milenecký pár. Chlapec s dívkou se o sebe opírali boky a po každém pátém šestém kroku se líbali. Jak je to krásné prožívat čas mladosti a opájet se láskou, nosit hlavu v oblacích a věřit ve věčnost! Žel, ten čas trvá jen tak krátce...

Ale cožpak i já, byť jsem už starý jako fosílie z triasu, netoulám se mezi oblaky? Kolikrát jsem spatřil Rozinu, svou pozdní a již poslední lásku, jak sedí na oblaku! Komíhala rozverně nohama, zvala mne pohybem paže k sobě a potom jsme se váleli v oblacích jako malé děti v peřinách, objímali se a líbali, až jsme nakonec spadli na zem a z radosti nad tím, že se dovedeme toulat mezi oblaky, jsme se smáli a chytali za ruce a šli jsme vedle sebe a po každém pátém šestém kroku jsme se líbali a já jsem uvěřil, že čas mladosti trvá věčně.

Dopsal jsem čtyřverší a sestoupil dolů do kopřiv.

Když jsem došel na klikatou pěšinu, ohlédl jsem se ke zdi a hned mne trklo, že za sedmé slovo jsem zapomněl napsat čárku. Neměl bych se vrátit a čárku dopsat?

Chvíli jsem váhal, avšak nakonec jsem nad tím mávl rukou, neboť jsem usoudil, že malá vada na kráse je někdy ku prospěchu, což platí nejen u čtyřverší, ale též u lidí.

Chtěli byste si ono čtyřverší s malou vadou přečíst? Nic snazšího! Stačí, zajdete-li si do Přívozu, kde kdysi dělníci pracovali v továrně, již se říkalo Petrolejka, a pak se pěšinou vydáte vlevo.

8. kapitola /

KLÍČ DO ZAHRADY RAJSKÝCH ROZKOŠÍ

Do chodníku tloukl lijavec a do tramvajových kolejí občas třískl blesk. Viděl jsem, jak lidem za mým zamřížovaným oknem stříká zpod podrážek voda a proud jak jim podemílá nohy.

A tu ke mně vpadla Rozina, a byť jsem ji nečekal, nebyla nečekaná, protože na ni čekám každý den od rána do večera a nic si tak nepřeji, než aby překročila práh a vdechla mému pokoji život. Protože na ní nebyla nitka suchá, hned jsem v krbu založil oheň. Sedla si k němu a plameny ji plápolavě ozařovaly do nachova, takže její tvář získala nádech tichomořské exotičnosti.

„Rozinko, pověz, jakápak to náhoda tě ke mně tak náhle a v takovém nečase přivedla? Kdybys mne tolikrát navštívila,“ usmál jsem se, „kolikrát jsi mne nenavštívila, to by bylo návštěv!“

„Ale žádná náhoda! Podívej, co jsem našla na břehu Ost-ravice, tam, jak se kdysi tyčila halda a kde někdy spolu hází-me žabky.“

Na dlani jí ležel veliký starobylý klíč z neznámého kovu.

„Co s ním?“ zeptal jsem se.

Pozvedla mi ho blíž k očím a dívajíc se mi do tváře řekla, abych si přečetl, co je do něj vyryto.

Nasadil jsem si na nos brýle a písmenko po písmenku jsem pomalu a hlasitě četl:

*„CESTA LÁSKY TĚ DOVEDE AŽ K BRANCE DO
ZAHRADY RAJSKÝCH ROZKOŠÍ. ODEMKNÍ JI!“*

„Branka do zahrady rajských rozkoší! Slávku, nemůže to být klíč od zahrady Eden, co v ní žili Adam s Evou? Co když ten klíč ztratil archanděl Gabriel!“

„Archanděl Gabriel?“

„No ten, který měl tu zahradu hlídat!“

„Vím, kdo to byl archanděl Gabriel! Ale že by uměl čes-ky?“

Mou námitku pominula a pokračovala: „Představ si, že bychom onu branku našli, odemkli ji a ocitli bychom se v zahradě rajských rozkoší. Věncu, ty bys nechtěl se mnou vejít do zahrady rajských rozkoší?“

„Vzpomeň si, kolikrát jsem tě již prosil o dary tvého těla, jen si vzpomeň!“

„Ano?“

„O dar tvých očí a úst, o dar tvého levého i pravého ňad-ra, o dar bochánku břicha i klína, o dar boků i zadečku, prosil jsem tě o dar tvých stehen, kotníků i lýtek a něžných

dlaní, zkrátka o dar ze zahrad rajských rozkoší, ale ty jsi mi pokaždé odvětila, že dary svého těla nerozdáváš. Tak k čemu mi to bude, vejít s tebou do zahrady rajských rozkoší?“

„Prosil jsi o dar mých očí a úst, o dar mých ňader, bochánku bříska i klína?“ opakovala užasle a řasy se jí rozechvěly. „Ale já si na nic takového nepamatuji, Věncu! Nevymyslel sis to právě teď? Možná, že jsi zrovna psal takovou básničku... víš, o těch darech těla a uvěřil jsi, že jsi mi už jednou něco takového povídal. Anebo ti to našeptala tvoje múza a zmátla ti slova.“

„Ty jsi moje Múza!“ zvolal jsem natolik hlasitě, že jsem svým dechem pozvedl v krbu oheň, jenž už skomíral. „Jen ty! Když mi předseda Obce spisovatelů tuhle nabízel, abych si ze tří múz, které prošly castingem, jednu za nevelký peníz odvedl domů, měl jsem to za odporné kuplířství a z Obce spisovatelů jsem manifestačně vystoupil. Rozino, ty moje sladká Hrozinko, kdybych tě ztratil, všechny básničky by se mi pod rukama proměňovaly v černé krkavce, kteří by nedokázali vzlétnout, protože jejich křídla by až příliš ztěžkla mými náhle těžkopádnými verši. A kdyby se přesto stalo, že by s vynaložením všech sil k tobě dolétli, jak by se ti líbilo, kdyby ti zobany bušili do okna krkavci?“

„Pokud ti dobře rozumím, Slávku, ale možná, že ti nerozumím, protože už vím, že básník svými básničkami někdy poplete sám sebe a neví, co říká, pověz mi rovnou – ty o ten klíč nestojíš? A nebudeš se mnou hledat branku, vedoucí do zahrady rajských rozkoší? Ale ochutnat darů mého těla bys chtěl.“

„To bych chtěl!“ nadšeně jsem přisvědčil. „Avšak k uskutečnění tohoto zázraku přece nepotřebujeme žádný klíč! Řekni slečince, aby ti to drápkem namočeným v bílém inkoustu napsala za uši.“

„Zatím umí jen tři písmenka. Ani do školky mi ji nevzali, že prý ještě nemá věk.“

Když Rozina u krbu uschla... ačkoli jak by mohla uschnout! Ještě ani za třicet let nebude uschlá, ježto v ní budou kolotat všechny šťávy podmiňující život. Její tělo bude ohebné co vrbový proutek a svěží jako orosená kopretina z paseky krásné hory Kněhyně.

Jen šaty, podprsenka a kalhotky na ní u krbu oschly, takhle je to správně řečeno.

Vyšli jsme k řece a já jsem nad nás roztáhl velikánský deštník, jaký se vznáší na trhu nad zelinářskými stánky, a vesele jsme naslouchali, jak déšť tisíci paličkami bubnuje do napnutého plátna.

Ale co s tím narezlým klíčem? Vzal jsem jej Rozině z ruky a hodil do Ostravice.

9. kapitola /

ČERNÁ VLAŠTOVKA

Pozdě večer, upadáje již do spánku, jsem v posteli napsal básničku. Můžete si ji na vlastní nebezpečí přečíst, proč ne.

Jak je to krásné

v poslední chvíli naskočit s Rozinou do tramvaje, jež bez zastavení jede za Maigretem do Paříže a potom zpátky!

Jak je to krásné

věřit, že jednou nastane čas, kdy mi dovolí, abych jí zapnul knoflíček u rozepnuté halenky!

Jak je to krásné

myslet na ni u snídaně, u oběda i u večeře a klást jí pod talíř zamilované básničky, které v ní tak často vyvolávají pohoršení pro svou nezbednost!

Jak je to krásné

brouzdat se s ní z jednoho košilatého snu do druhého a upadat do divokého blouznění!

Jak je to krásné

dívat se jí na ruce, když otvírá knížku, z jejíchž stránek se sype tolik písmenek, že jich má záhy plné dlaně i roztaženou sukni!

Jak je to krásné, pravím vám, jak je to všechno krásné...

Ráno jsem ve schránce našel dopis.

Uvařil jsem si kávu černou jako to kamenné uhlí pod mou postelí a postavil ji vedle včerejší básničky, avšak veden jakousi zlou předtuchou jsem cítil, že básnička se mi nepovedla a že nestojí za nic. Že nestojí ani za fajfku tabáku! Zkrátka že to básnička ani není, ale jen jakási slovní motanice.

Roztrhl jsem obálku a hned jsem poznal rukopis své milé. Jaká to událost! Ještě nikdy mi Rozina neposlala dopis, to musím hned po snídani zaznamenat křídou do komína.

Začal jsem číst a každým dalším slovem jsem cítil, jak se mi v krvi hromadí krystalky ledu. Takové krystalky ještě nikdy nebyly objeveny ani v krvi ledních medvědů, mrožů, tuleňů či rypoušů sloních!

Rozina mi psala:

Hezký večer, Věncu.

Tvé básničky, v nichž mi vyznáváš lásku, jsou moc krásné, nikdy jsem nic takového nezažila a již se asi s něčím podobným víckrát nesetkám. Párkrát se mi již také stalo, že jsem několik veršů z Tvých básniček bezděky připsala na recept k perindoprilu, unipresu či indapu, jako jsem kdysi na recepty psávala verše Ovidiovy.

Je mi to moc líto, Slávku, ale nemohu říct, že cítím k Tobě totéž, co ty ke mně. Chvilky strávené s tebou u sklenky vína, rozmluvy v trávě pod jabloní nebo na lavičce v Komenského sadech na břehu Ostravice byly příjemné, ale přesto pro mne nikdy neznamenal nic více, nežli posezení s kamarádem.

Pakliže by tato má slova měla znamenat, že se již nebudeme vídat, mrzelo by mne to, ale přesto Ti je musím napsat. Musím! Jelikož si nezasloužíš, abych Ti něco nalhávala.

Přeji ti roztomilou noc, třeba i košilatou, chceš-li. Věřím, že zůstaneme kamarádi, moc o to stojím. A ne aby tě

*Napadlo uvázat si na krk mlýnský kámen a skočit do jezera!
Na dně hluboké vody by tě byla škoda.*

R.

Napsala takový omračující dopis, a přesto mi nezapomněla popřát roztomilou noc, třeba i košilatou? No tak do prdele, co to je?! Chtěla se mi vysmát nebo co?! To ji nenašlo, že už nikdy jediná moje noc nebude roztomilá!? A proč mi přeje zrovna košilatou noc? Kurník šopa, má mě za vola? Srandu si ze mne dělá a může se potřhat smíchem! A vůbec, co se stará o mé noci! Ať se jde bodnout! Mám jí plné zuby! Kašlu na ni! Až ji někdy potkám, náhodou! – na Nádražní ulici nebo na Masarykově či Jiráskově náměstí, řeknu jí jenom jedno jediné – trhněte si nohou, paní doktoro Rozino H.! Jsem naprosto zdrav a nepotřebuji vás. Jedinou tabletku od vás nepotřebuji! A nechtejte mne za rukáv! A sklapněte, nevidíte, že na vaše řeči už nejsem zvědav? Jděte si po svých a otravujte někoho jiného!

Moc prý stojí o to, abychom zůstali kamarádi. Ale já ne, já o to nestojím! Snad si nemyslí, že jako kamarádovi se mi bude svěřovat se svými milostnými eskapádami! Hlavu má vymetenou, dočista vymetenou!

A zdaleka není tak hezká, jak jsem si, podléhaje slepotě, snažil namluvit. Ani nejmladší už není! Prý abych neskákal s mlýnským kamenem na krku do hluboké vody! Tak ona věří, že když mne odkopla, že si ze zoufalství vezmu život? Koza je to, nic než koza! Proč nepřizná barvu a rovnou neřekne – našla jsem si jiného, mému srdci bližšího? A už se

třesu nedočkavostí a dočkat se nemohu na tu velikou chvíli, až svého milého obdaruji dary svého těla!

Ačkoli mnohem blíž pravdě bude, že ho již obdarovala. Kurvaštelung!

Bude-li se vdávat, ani mne nenapadne, abych ukryt za sloupem špicoval uši a s pelyňkem pod jazykem čekal, až hlasitě vysloví to své sladké ano. Však manžel si s ní užije své! Ta mu ještě zatopí! Očistec mu už tady na zemi připraví!

Chvíli jsem se chystal, že té koze napíši něco srdceryvného, jako je například ten více než čtyři tisíce let starý Nárek nad zkázou města Ur, zkrátka nějakou podobnou lamentaci, nad čím by i kámen zaplakal, leč pak jsem si to zakázal. Ještě aby si tak myslela, že se žalem hroutím! A že k ní přilezu po kolenou a budu žebrat, aby mne neodháněla!

Místo toho jsem složil vlaštovku ze včerejší nepovedené básničky a celou jsem ji pomaloval černou tuší, aby na ní nezůstalo jediné slovo.

A abych stál co nejvýše, vyjel jsem výtahem na věž Nové radnice (schodiště bylo bohužel uzavřeno) a černou vlaštovku jsem hodil do větru. Však ta moje nejčernější báseň, jakou jsem kdy napsal, si už sama domyslí, do kterého okna tam u bystré a věčně zamilované řeky Ostravice má vletět!

Nikdo mi nemusel napovídat, abych se domyslel, že Rozina mé černé vlaštovce v nejmenším neporozumí, a pakliže přece jen, tak lhostejně mávne rukou, jako by odháněla komára.

Svou dávku lásky si již pro toto životní období vybrala, tak nějak to povídala, že? Teď však pro ni nastává období nové! Každý den si dopřeje pět injekčních stříkaček závravných lásek! Bude si dávkovat lásku jinou, omamnou a plnou tělesných doteků! To jsem zvědav, kdo naletěl na ten její jakoby nevinný a jakoby upřímný kukuč! Jedině někdo, kdo to nemá v hlavě tak úplně v pořádku!

Ačkoli ne, nejsem na to zvědav! Ať se tahá s kým chce! Bude ho dychtivě čekávat s rozevřenou náručí, samozřejmě již nikoli v okně u okapové roury, nýbrž v domovních dveřích obrostlých růžemi a za romanticky unylého vyzpěvování slavíků.

Jako bych už ji měl před očima, tu slzavě dojemnou scénu!

Ať si! A ať si jde, za kým ji táhne to její srdce nestálé!

Avšak pokud jsem o něčem nepochyboval, tak leda o tom, že Kocovinka za mnou zapláče, jelikož ona, ona jediná mne má v tomto slzavém údolí ráda.

I politoval jsem ji, že již nebude mít nikoho, komu by mohla olizovat ušní lalůček a česat mu pěšinku. Protože mne, mne už ani nenapadne, abych někdy skákal přes plot a šplhal po okapové rouře! To je vhodné leda tak pro pubertální rozjívence a pro ty blbce, kteří věří na lásku.

10. kapitola /

SEGEDÍNSKÝ GULÁŠ U PANÍ NADI RŮŽOVÉ

Moji tři tkalci tkali rokokovou spodničku a pustili se do práce s takovým zaujetím, že neměli kdy tkát pavučiny, takže hladověli. Avšak i kdyby je utkali, nepomohli by si tím, neboť much by se nedočkali. Mému bytu se mouchy už dlouho vyhýbají a létají jen do oken v horních poschodích, kde to voní obědy a večěři.

Nezbývalo mi, než se po schodech vydat vzhůru. Již ve třetím patře jsem poslušen hlasu nápovědy zazvonil u dveří, na nichž byl štítek se jménem Naděžda Růžová.

Otevřela mi paní, v jejíchž očích se třpytily jiskřičky smíchu. Byla malinko při těle, ale slušelo jí to. Kolik jí mohlo být, čtyřicet? Bylo snadné představit si ji na selském dvoře, jak rozhazuje slepicím zrní nebo jak zametá zápraží.

„Jsem nájemník ze sklepního bytu a rád bych vás poprosil... ale nechci vás zdržovat, paní, vaše hezká bílá zástěra svědčí o tom, že právě chystáte oběd, co jsem to chtěl, promiňte, nejdříve bych se vám měl představit –“

„Ale já vás znám, pane!“ přerušila mne. „Dcerka se ve škole musela naučit vaši básničku, a víte, že také já ji umím nazpaměť? Je hezká, taková veselá. Veselá jako váš knír!“

„Můj knír je veselý?“

„Mně tak připadá! Proč by knír nemohl být veselý?“ podivila se. „Vy z něj nemáte radost? Ale pojd'te dál, přece nebudeme stát na chodbě.“

Zavedla mne do kuchyně, kde v hrnci něco zakvedlala, a potom se ke mně obrátila tváří.

„Promiňte, to víte, když člověk chvíli nekvedlá, pak už to neukvedlá. Ale nějak jsem vám tím kvedláním vzala řeč. Tak co jste po mně chtěl?“

„Byla byste tak hodná a dovolila mi, abych si u vás nachytl několik much?“

Moje prosba ji natolik překvapila, že se skácela na židli.

„Jen tři čtyři,“ dodal jsem.

To už ji rozveselilo natolik, že se ze židle skácela na podlahu a nohy jí vylétly vzhůru.

„Že vy básníci jste ale cvoci!“ zajásala a nohy rozkomíhala, přičemž se jí sukně i zástěra svezly do klína.

Upadl jsem do rozpaků a nevěděl jsem, kam s očima.

„Možná mi svým poněkud neobvyklým způsobem naznačujete, abych už odešel. Chápu, oběd na plotně, potřebujete něco zakvedlat, že, přišel jsem neohlášen, takže vlastně nevhod –“

„Uvařím vám kafíčko, chcete?“ přerušila mne a přichytávajíc se židle, vstala z podlahy. „S cukrem anebo bez?“

„Bez. Ale nerad bych obtěžoval, paní Růžová, jenom kdybych směl u vás chytit ty mouchy, moji pavoučci tři měsíce nejedli, hladem už šilhají a obávám se, aby nakonec místo veselé rokokové spodničky neutkali strohou a přísnou spodničku gotickou. To říkám přesto, byť mi něco napovídá, že v době gotiky, ale ani v rokoku, se spodničky ještě nenosily.“

„Much já tady mám! Až vypijeme kafičko, pomůžu vám je pochytat. Můžete si jich odnést třeba sedm!“ slíbila. „A kolik jich máte, těch pavoučků?“

„Tři.“

„To je celé hejno!“

„Paní Naděždo... smím vám tak říkat? Pavouci se neshlukují do hejn, jsou to přísní individualisté, to jen ti moji pavoučci se domluvili na spolupráci. Snad se dovedli domluvit také proto, že nikdy nevstoupili do žádné politické strany a nejsou zatíženi blbými filosofickými zaujatostmi.“

„Tak říkal jste bez cukru? To já si dám tři kostky! Ať ztloustnu, já na to tak nehledím.“

„Dobře děláte, paní Naděždo! Nic není smutnějšího než pohled na vychrtlou ženu. Oblé křivky buďtež pochváleny!“ zvolal jsem.

Když jsem se zdráhal přijmout pozvání k obědu, jiskřičky smíchu v jejích očích pohasly. Její smutek byl natolik hluboký, že jsem se podvolil a usedl k jídelnímu stolu. A dobře jsem učinil! Neboť po jejím segedínském guláši by se olizovali i Maďaři z univerzitního města Segedínu.

„To ale musí být těžké, napsat básničku!“ usoudila má hostitelka. „Kde jste se to naučil, Mistře?“

„Kde jinde než nikde, paní Naděždo! Talent je dar přírody. Rád bych vás poprosil, abyste na Mistra zapoměla a oslovovala mne Věnceslave, Věncku, Věncu, Venco nebo Slávku. Ale abychom nezapomněli na ty mouchy,“ pravil jsem, vstáváje od stolu.

„Vidíte, mouchy!“ a plácla se do čela.

Chytili jsme jich devět, avšak Nad'a řekla, že jsme je ulovili. Strčili jsme je do krabičky od sušenek a já si uvědomil, že tu milou paní už zdržuji až přespříliš, a tak jsem se rozloučil.

„Zase se někdy u mne zastavte. A nemusí to zrovna být,“ zasmála se, „až vaše pavouky zkruší hlad!“

11. kapitola / **PRO SLEPIČÍ KVOČ!**

Ženy procházející po chodníku jsem zamřížovaným oknem viděl jen do výše kolen, avšak slečinku Kocovinku jsem spatřil celou. Náhle jsem byl v sedmém, ale možná v devátém nebo v sedmdesátém sedmém nebi a nikdo by mi nevymluvil, že život je krásný. Že je krásný skrze lásku!

Neboť objevila-li se tady Kocovinka, neznamená to nic jiného, než že za mnou přichází také Rozina, ježto chce vědět, proč jsem již dva týdny nezaklepal na její okno. A zeptá se, snad se náhle nebojíš šplhat po okapové rouře, Věncku? Víš, přišla jsem ti vysvětlit, abys nebral můj dopis až tak úplně doslova. Když jsem ho psala, za oknem visely temné mraky a schylovalo se k dešti, prostě byl takový ten čas, kdy s člověkem nic není. A proč jsi mi poslal černou vlaštovku? Na jejích křídlech jsem nepřečetla jediné slovo, tak byla ta vlaštovka utopena v černi.